

Π. — Θαρρείς κι' άρχαία δράματα δέν τοχώθω, βρή μαζέτα;
Φ. — Έγώ σοῦ λέω τά σωστά κι' άν έθλης πιστέμει τα.

Π. — Λοικόν ;

Φ. — 'Ο Φόρος άπήνησε πρὸς τὸν χορὸν έκείνον, ποῦ τῆς καρδιάς έργάζει με τὸν δέξιν του θρόνον.

Γρά σὲ τὸν έδλιον χορὸν, τὸν καθ' έμίστην κλαίοντα, εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν άπέστειλα τὸν Κρέοντα, κι' αὐτὸς έπήγε σ' τοὺς Δελφοὺς γιὰ ταλαιπώρους άδελφοὺς, καὶ νάτος τώρα, φθάνει με δάφνιο στεφάνι.

Καὶ πρὸς τὸν Κρέοντα στραφεὶς ὁ πατριότιμος πατριφής, τοῦ λέγει : Μενοικίος παί, πλησίαις κι' εὐδὴς εἰπέ

καὶ πρὸς με τὸν Οἰδίποδα κι' αὐτὸς τοὺς περιλύτους ποῖον έξέφερε χρησμόν ὁ χρημοδοτῆς τρίπους.

Κι' ὁ Κρέων τότε, κουργεῖ, τοιαῦτα πρὸς αὐτοὺς λέλει:

'Ο Φοῖβος ὁ χρυσότοξος, ὁ μέγας χρημοδοτῆς, μοῦπε πὸς πρέπει σήμερα καθένος πατριώτης νά κἀνη θρασίς 'στὰ νερά μέσα 'στὰ καρφερέια γιὰ τὴν Μακεδονία.

Π. — Τι λές, μωρὲ παλμάνθρωπε;

Φ. — Μὴ βράζεις, Περιμῆτο, κι' ὁ Κρέων εἶσι 'μίλησε σ' τῆς φράγξας τὸ μάλετο.

Π. — Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ, ζωντόβολο, τὴν πίστι μου θά βγάλῃς.

Φ. — Οὐχ ἦταν, εἶπε, σύμφωρον νομῆι πρὸς τοῖς άλλοις, ὡς ποῦ νά γίνουιν θωρηκὰ καὶ στόλοι καὶ στρατόπεδα, νά κάνουν τὸν Οἰδίποδα κι' αὐτὰ τὰ γυναικόπαιδα.

'Ηκουσε τὸν Μενοικίος ὁ χορὸς ὁ φουκαριῶς κι' ὁ χρησιμὸς αὐτὸς τοῦ Φοῖβου τὸν ἐνέπλησε χαρῆς, με κι' ὁ Φόρος ἔπερεχάθη με τοῦ Φοῖβου τὸ χαμπαρί, καὶ με γιὰ του καὶ χαρά του 'μπήκε μες 'στ' Ἀνάκτορά του.

'Ανεχώρησε κι' ὁ Κρέων κι' έβγαλαν κι' οἱ δύο μπράτσο...

Π. — Τὸ παρὰν ανις, νατῆρα, καὶ θά φῆς ναμένα μπάτσο.

Φ. — Καὶ μονάχος ὁ χορὸς ἀπομένει σ' τὴν σκηρῆν, κι' εἶσι φάλλει ζωντὸς με διακασῶν φωνῆν:

Τὴς Διὸς φωνὴ γλυκία τώρα κἀνιν ἀνεγχεῖ εἰς Δελφῶν τῶν πολυχρόστων εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνεγχεῖ; 'Εντρομος δέν εἶμαι πλέον, μήτε πάλιν' ἐν τοῦ φόβου, βλέπων φλόγας τοῦ Κρονόβου, μὴς' ἐν μόχθῳ κι' άγωνία καρτερῶ, Μακεδονία, κτήμα νά γένῃς βαρβάρων κι' ἀρκουάριων Βουλιάρων.

Πρότην οἱ καλὸς, Παλλῆς, τοῦ Διὸς θραία κόρη,

ποῦ μες βλέπει καὶ γελᾷ με τὸ πάγχρυσόν σου δορυ.

Καὶ τὴν Ἄρτεμιν καλὸ καὶ Θεὸν τὸν ἐκρηβόλον, ποῦ τὸν μέλλοντα στρατὸν χαίρειτε καὶ τὸν στόλον. 'Αλεξίκακοι κι' οἱ τρεῖς σας πρὸς τοὺς 'Ελληνας φανῆτε τῶνομά σας εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων ν' ἀνυμνήται.

Τῶν μεγάλων 'Αλεξάνδρων πάσχει σήμερον ἡ γῆ κι' οὐδαμόθεν άραγή.

Καὶ τέρατα τοῦ Κροῦμου μες ερεχθησαν ὀμᾶ, κι' άλλους ψήνον, κι' άλλους κόβουν καὶ τοὺς κάνουν κυμᾶ.

Με' στή σκοτεινὴ βραδείά μας λάμπου φράγανα φονέων, ποῦ ταῖουιν τὰ παιδιὰ μας κρῆατα νητὰ γοῦσαν.

Σταναγμῶν ἦχουιν παιάνες, γάνον τὰ παιδιὰ τῶν μάναις, καὶ τοὺς 'θρήνους τῶν άκούσθω καὶ λυσικόμος θρηνώ, σέρνω ράκη κι' άλυσιόδες ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριόδων, με πολὺ παρερηροῦμαι καὶ τὰ πάντα λησμονῶ, ἀφοῦ γίνονται γιὰ μένα παρασίταίς Οἰδιπόδων, κι' ἀφοῦ τόσοι παιριῶται κι' εἰλευθέραις χώρας παιδες καὶ γιὰ μένα πότε πότε συζῆποιν 'στοὺς καρφερέδες.

Τόσοι γῦπες με ραμφίζουιν καὶ λιμὸς με καταρῆχει, με πολὺ μ' άνακουρίζουιν ἄρθρα φιλογερά καὶ σῆχοι.

Παῦει χρόνον άγωνία, παῖνον πάθη περισσά, κι' ἔδεξα βλέπει τὰ θρανία τοῦ Θεάτρου τὰ μισά.

Καὶ 'στὸν χρυσομίτραν Βάκχον τὸν οἰκόφυλα λαλὸ κι' ὄλο τὸν παρακαλῶ με πυρῶν μαρμαρυγᾶς εἰς μελλούσας ἔτιλογς καταπόρφυρος νά φθάσῃ, καὶ πυρὸς βασταῖαν δῆθα παραπαλιόων νά σῆσῃ 'στὸν καλῶν τὸ πατηγῆρι τὴν μεγάλην τῶν θρηῶρων καὶ τῶν κλιπῆτων 'Ελλάδα.

Εἶπαν τοιαῦτα Ζηροῖοι τῶν Μακεδόνων οἱ χοροὶ κι' ὁ γέρον μάνης προχωρεῖ.

Ὁ μάνης Τυρρασίας με λόγους δυναστίας.

'Ο γέροντας τῆς θείας γῆς κι' ἀπῆνες νοσοοί, ὁ τόπος τῆς συναλλαγῆς τὸ νόσημα νοσεῖ.

'Εκ τούτου τοῦ μίσματος ὁ τόπος σας μινεται, πληρὸς δέ μιναιον πουθενά πρὸς τὸ παρὸν δέν φανταίε. Κι' ἐγώ, καθὸ δειλιπνευσας καὶ Τυρρασίας μάγος,

Πάρτε μουντζιές κι' απ' τη Σόφρα,
πού οδός πήρε την κασάρα.

πού τους χρησιμους αϊτέρας,
δέν εμπορώ ν' άντεράω
κις ό μιάνας τούς Ρωμηούς μ' αυτό τό τέον άγος.

Τό μαντιόν ίστωό
και τά σφάγια κιντώ,
πλήν ναυείς μαντιές όσους,
κι' όστι Φάσις, όστι κι' Ιστίος,
δέν θά δονηθούν νά πλέρουν τών άνομιών τούς ρήπους...

Είτε ταύτα, κι' ήλθε πάλιν ό τυλαίκαρος Οιδίπους.

ΟΙΑ.— Πι ρία, μάνα πάσορα,
ΤΕΙΡ.— Κατά, νη' κι' και μάτρα,
κι' άνοιξε πάλιν κατ' αυτός ή του Σπαδ'... ήδρα.
ΟΙΑ.— Πι ριά λαϊάς, όρμιας;
ΤΕΙΡ.— Νέα πλεσιτήν πλένταις
κι' ό κήριος Πραυτοπουργός πού κιά δέν στένται.

ΟΙΑ.— Πάντα κατά μαντιώματα θέντορος έβόργας.
ΤΕΙΡ.— Νομίζω την Κυβέρνηση πός άρτος κι' ό Λόγκας.
ΟΙΑ.— Μακρόν και σέ, την δρασιόν θενάως άπολλώας.
ΤΕΙΡ.— Νομίζω την κυβέρνηση πός άρτος κι' ό Φίλιππος.
ΟΙΑ.— Πώς έσογίζομαι μ' αυτά τών μόντων τό ήένος.
ΤΕΙΡ.— Κι' ό Λεωνίδας φάίνεται σάν δουρασημένος.

ΟΙΑ.— "Ο λόγος μαντιός καινού, φρομάδους, άπαισιών.
ΤΕΙΡ.— Νομίζω πός τά πούτρηνας κι' αυτός ό Γιαννουσιόν.
ΟΙΑ.— Κι' ό Κορδογιάνι στένται.

Τόν Κόντε φοβεράει.
ΤΕΙΡ.— ΟΙΑ.— Καί τι μαντιές δέ' αυτών;
ΤΕΙΡ.— Σανίδα μου μορξία.
Νίος άγών όπλεθ' άσραμών, όπλεθ' άνεμομίλων.
ΟΙΑ.— Κι' ό κήριος μουστακαλής, της έριδος τό μήλον;
ΤΕΙΡ.— Ποίος την δειδών του γραδ' ποιό θά προφητεύει;
κόςμος με τούτον άπορεί,
κι' όστι Πυθία δέν 'μορξί
καρμιαν έι τών σάνεργων έπειτόν νά μαντιώση.

ΟΙΑ.— Πι Ιουδιόν θά ήίνουν τάρα και Βουλιάς και νόμιας;
Μη' σέ, τυράν τό τάρα, τόν τα τούτ', τά τέρμιατα.
ΤΕΙΡ.— Μούντζιας και σά μ' ήμένα τούτα τά μαρξήματα,
και προσιλήσις έφωριών και Βουλής παραπροδέσμοο.
ΟΙΑ.— Κι' ή Πυθία τι μαντιές;
ΤΕΙΡ.— Τέλεξ' όσά μ' ήλα' τίς μου.
Μη μαντιές μου γυράνης, μένω γάσων κι' άπορών
στά σημεία τών ναυρών,
έν και πάπορ' έως τάρα δέν έχάλασα χατήρι
της ζωής σου ποφόρας σου.

ΟΙΑ.— Μη Ιουδιόν ή μάντις ήσαι, πού δέν νήσθεις, κια
τά καιά της; μορξας σου; [μορξας;
ΤΕΙΡ.— 'Εδώ ήρα, πού καθένος τών άνομομιώνη ήνας,
ό τυράνδ' ό Τυροσιός τό τσεβίλλο του τό χήρι.
Μη μαντιές μου γυράνης.
ΟΙΑ.— Φύγε και μές έσθαισις.
ΤΕΙΡ.— Μήν τών Αιλιών ό τούπος, μη' έπειτός της Αρ-
μια μακαριών μαντιών δέν 'μορξί ποιό νά έέρη [δ' άνηκ
τι γυράσις σέ τούτο τό Ρωμηώκο λαίμα.